

прави врагъ тѣ, са поправими. Оръжие то на свобода та е сломено за винаги, когато нештастие то накажа народъ и главатари да се отречатъ взаимно. Врѣме е опште да се прѣвари това зло. Огънь тѣ, който ви въодушевява, може утрѣ да довърши дѣло то, за което днесъ ште бѣде може-би гибеленъ. Зашто да се тича къмъ гибель съ лъжливи измами, когато утрѣ ште може да се върви съ увѣреностъ къмъ побѣда та? Зашто да те очудва езикъ тѣ ми, Марковъ? Дѣло то е велико. Трѣбова ли да се съсипе чрѣзъ необмислено прибързване? Съдбата на цѣль народъ заслужва една жертва на врѣме.

Марковъ.

Длъжността та, Балкански, не знае да размишлява. Не ний-страдания та му подигатъ народъ тѣ на въстание. И борбата ште избухне. Народъ тѣ ште се хвърли въ нея и тия, които си присвояваха титлата на главатари ште останатъ да гледатъ отъ далече за да могатъ утрѣ да снематъ отъ себе-си отговорността на злочестини ти! Народъ тѣ се хвърля въ огънь тѣ. Кой ни дава право да се цѣпимъ отъ него? Той ни слушаше когато му говорихме да върви напредъ. Той ште затвори уши ти си когато ни чуе да го съвѣтоваме да отстъпи. Балкански, искашъ ли да чуешъ всяки борець, като пада, да ни кълне прѣди да издъхне?

Балкански.

Има нѣшта, прѣдъ които рѣшителността та е длъжна да отстъпи. Величайше е въодушевление то, съ което народъ тѣ е готовъ да се жертвува. Позволено ли ни е да го излагаме, когато сме увѣрени че борбата ште има гибелна несполука?

Марковъ.

Злокобни са страховете ти ти, Балкански. Може-би тѣ прѣдвѣштаватъ уви! много вѣрни нештастия. Най-големий страхъ обаче въ минута та въ която говоримъ е да се побоимъ да отидемъ срешто тѣхъ, колкото страшни и дѣйствителни да са тѣ. Ако има истинска опасностъ, която да ни грози сега, то е малодушието ни. Заштото отстъпване то е невъзможно. Ништо не може